

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОНАННЯ ЕКЗАМЕНАЦІЙНОГО ЗАВДАННЯ З ДИСЦИПЛІНИ «КОЛЬОРОЗНАВСТВО» ДЛЯ СПЕЦІАЛІЗАЦІЇ «МУЛЬТИМЕДІЙНИЙ ДИЗАЙН».

«Кольорознавство» відіграє важливу роль у фаховій підготовці спеціалістів у всіх напрямках дизайну та образотворчого мистецтва.

Екзменаційне завдання для кожної спеціалізації напрямку «Дизайн» має свою специфіку, що відповідає задачам які мають вирішувати майбутні фахівці. Так, для спеціалізації «мультимедійний дизайн» вельми важливо засвоїти закономірності руху, взаємодії та розподілу кольору як на площині так і просторі, а також гармонізації колірних відношень у композиції. Особливістю виконання екзменаційного завдання даної спеціалізації є можливість виконання роботи за допомогою комп'ютерних технологій. Для цього студенти повинні мати навички у роботі з програмами Adobe Illustrator, CorelDRAW, Adobe Photoshop. Також мати базові знання з кольорознавства, а саме: принцип ритмічної розтяжки кольору, систематику і кваліфікацію кольорів, їхню ієрархію – головні й другорядні кольори. Знати принципи побудови колірної гармонії та вираження колірних переваг, а також принципи організації колірного простору композиції. Вельми важливі знання основних типів кольорової організації композиції, та закон «золотого перетину». Отримані знання з кольорознавства допомагають студентам «мультимедійного дизайну» грамотно виконати екзменаційне завдання для якого потрібно вміти виявити середній сірий, діапазон світлот згідно ахроматичної шкали, загальний світлотний тон композиції, побудувати модульну сітку, вільно володіти прийомами роботи з кольором.

Отже, засвоєння базового матеріалу з кольорознавства та вміле користування комп'ютерними програмами дають можливість студентам «мультимедійного дизайну» побудувати колірну композицію за власним творчим задумом.

ФЕНОМЕН ЧОЛОВІЧОЇ СПІДНИЦІ У СУЧАСНІЙ МОДНІЙ ІНДУСТРІЇ

Під терміном unisex розуміють стиль, придатний для осіб обох статей. З'явився він у другій половині ХХ століття завдяки змінам у традиційному розподілі ролей між чоловіками і жінками. Розвитку стилю також сприяла поява все нових субкультур, де молодь шукала щось “своє” та кидала виклик суспільству.

Історично стиль унісекс завжди припускав “заступ” жінок на територію чоловічого одягу. Поступово жінки перейняли з гардеробу чоловіків майже все: брюки, сорочки, піджаки, смокінги та ін. Чималий вклад у цьому на-

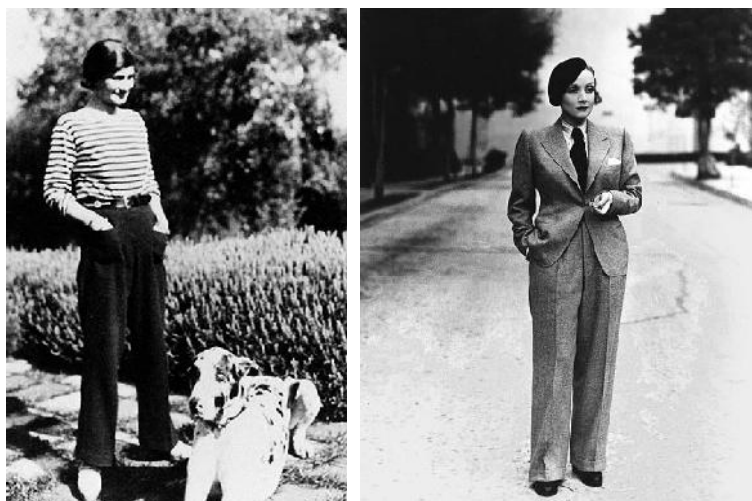

Рис. 1-2

прямку зробила у 20 рр. XX століття модельєр Коко Шанель. Вона використовувала мотиви чоловічого одягу, щоб зробити жіночий більш зручним та комфортним (рис.1). І сама Шанель була яскравим представником свого стилю *La Garçonne*, що з французької перекладається “як хлопчик”. Еталоном стилю були пласкі груди, вузькі стегна, тонка довга шия, коротка хлоп’яча зачіска. Ще одним видатним амбасадором чоловічого стилю своєї епохи була Мерлін Дітріх. Вона одягала чоловічий костюм та дуже елегантно подавала свій образ (рис.2).

І все це запозичення елементів чоловічого одягу у жіночий гардероб тривало аж до переламного моменту — епохи Девіда Боуї. Це був перший приклад в історії моди використання жіночого одягу чоловіком: яскраві речі у стилі глем-рок, сукні, трико, ботфорти, макіяж. Він посмертно отримав нагороду *Board of Director’s Tribute* за неоціненний вклад у світову моду.

У сучасній модній індустрії майже кожен модельєр у своїх жіночих колекціях час від часу звертається до елементів традиційного чоловічого одягу, а брюки у жіночому гардеробі давно незамінна річ. Проте паралельно набирає обертів і протилежний тренд — чоловіча спідниця. Історично відомо, що чоловіча спідниця — був елемент традиційного чоловічого одягу у багатьох країнах. Це шотландський кілт, японська хакама, балканська фустанелла, спартанська спідниця птерюгес та ін. Перш за все через свою зручність при бойових діях, і слід зазначити, що мужність тут проявлена на максимум.

Тенденція чоловічої спідниці не є новітньою. Вона з’являється у моді ще у 80 рр., завдяки стилісту Рею Петрі та модельєру Жану-Полу Готьє, пізніше у колекціях Марка Джейкобса. Слід додати, що чоловічі спідниці та сукні запропонував і харківський модельєр Костянтин Пономарьов ще у 2007 році на *Ukrainian Fashion Week*. Колекція мала назву “Гедонізм” та була натхненна східною темою. Проте задум сильно випереджав свій час у Україні і у 2007 викликав чимале здивування навіть у фахівців модної індустрії.

Рис. 3-4

Сьогодні чимало прикладів модних чоловіків у спідницях можна зустріти на street style фотографіях з тижнів моди, а іноді і звичайних європейських вулиць (рис.3). Чоловіча спідниця може бути вдягнена поверх штанів, або взагалі імітуватися довгою сорочкою чи худі. Спідниці для чоловіків почали представляти навіть мас-маркет бренди, такі як H&M. Бренди Alexander McQueen (рис.4), Thom Browne (рис.5), Comme des Garçons (рис.6) кидають виклик сучасним стереотипам, іронізують, ведуть свою певну “дизайнерську гру” з чоловічою спідницею. Джон Гальяно у колекціях бренду Margiela сміливо та епагажно експериментує з образами мускулітнінних жінок та фемінних чоловіків (рис.7,8).

Один з найбрутальніших акторів Він Дізель у 2003 році на церемонію MTV Europe Music Awards з’явився у шкіряній спідниці, що за силуетом була схожою на кілт. Через рік сміливий образ повторив і співак Стінг, коли з’явився на церемонії Grammy у чорному піджаку зі спідницею. У 2012 році репер Каньє Вест створив скандал, вийшовши на сцену у схожому образі — чоловічій шкіряній спідниці від бренду Givenchy (рис.9). Варто додати, що всі вищевказані зірки виглядали достатньо мужньо за рахунок чорного кольору, силуету та своїх даних.

Трохи інша картина з актором Біллі Портером, що є відомим пропагандистом гендернофлюїдного стилю. Подібна гендерна ідентичність передбачає те, що людина не ототожнює себе з чоловічою або жіночою статтю, а відчуває себе періодично то чоловіком, то жінкою, то особою без статті, або ж обох статей одночасно. Це явище дуже яскраво відображається і

Рис. 5-6

Рис. 7-8

Рис. 9

Рис. 10

Рис. 11-12

в зовнішньому вигляді. Біллі Портер шокував усіх своїм епатажним виглядом на червоній доріжці цьогорічної премії “Оскар”: чорна оксамитова сукня з приталеним піджаком від дизайнера Крістіано Сірано (рис.10). Образ дійсно мав в собі як щось чоловіче, так і щось жіноче.

Приймати чи ні чоловічу спідницю сьогодні — це скоріше момент рівня консерватизму, світосприйняття, менталітету тощо. Звісно, хоча дизайнери вже понад 30 років і пропонують нам подібні варіанти, приживається даний предмет гардеробу поки що лише в вузьких модних колах. Проте все одно залишається ряд питань, на які поки що складно дати однозначні відповіді. Це прорив чи загроза усталеній системі цінностей? Чи перестає чоловік у спідниці бути чоловіком? І чи можемо ми сьогодні казати, що є одяг лише чоловічий або лише жіночий?

Задум ділити одяг за гендерною ознакою сучасними спеціалістами модної індустрії вважається застарілим. Сьогодні унісекс стає все більш андрогінним (рис.11). Чимало брендів, такі як Hood by Air та Random Identities (рис.12), налаштовані ігнорувати поняття гендеру при створенні свого одягу. Відкрива-

ються агендерні бутіки з гендерно-нейтральним одягом, наприклад, однойменний Agender у Лондоні. Подібні магазини пропонують абсолютно однаковий одяг для чоловіків і жінок. Найбільш затребувані для модних з'йомок стають актори з андрогінною зовнішністю: Тільда Свінтон та Едді Редмейн.

Сьогодні у всьому світі феміністки продовжують боротися за рівноправ'я, різні європейські країни розглядають закони, за якими дитина сама зможе обирати собі стать, користувачі соціальної мережі Facebook у Америці можуть вказувати на своїй сторінці стать із запропонованих 54 різновидів... А мода, як і завжди, лише максимально швидко реагує на усі соціальні зміни та явища.

“ . . . , , ”
 “ . . . , ”
 “ . . . , ”

НЕЗВАЖАЮЧИ НА ПІДПИС, РІЧ СПРАВЖНЯ

Сучасний антикварний ринок вражає величезною кількістю неавтентичних предметів, інакше кажучи, підробок. І чи не на найбільша доля в них припадає на твори живопису відомих майстрів. Коли картина надходить до експерта, то перш за все він цікавиться написами, що на ній розташовані як з лицевої, так і зворотньої сторін – як технологією нанесення, так і почерково-знавчими ознаками їх виконання. Найчастіше експертів-почеркознавців доводиться визначати справжність підпису художника, якого вважають автором досліджуваної картини, оскільки кожен митець зазвичай залишає свій посвідчувальний знак (підпис, монограму, запис прізвища) на власних витворах. Зразки підписів відомих художників збереглися як на оригіналах їхніх картин, так і в інших друкованих чи рукописних джерелах.

Як вважає відомий вчений Мечислав Морка, підпис, безумовно є найважливішим елементом при встановленні авторства твору[1]. Але важко мати абсолютну впевненість її справжності. Якщо експертиза доведе, що написи на картині виконані не рукою автора, то необхідно знайти переконливі аргументи, щоб довести беззаперечність авторства. На жаль це вдасться далеко не завжди, але переконливий висновок про автентичність твору можливо отримати тільки в результаті спільної праці експертів різних спеціальностей – мистецтвознавців, почеркознавців, істориків, техніко-технологічних та інших досліджень. Прикладом такої спільної праці є дослідження невідомої широкому колу картини видатного українського митця Миколи Бурачека. Картина на полотні розміром 62,5x100см з зображенням пейзажу належала відомому колекціонеру-шевченкознавцю Артеменуку Є.Г. та після його смерті перейшла у власність нащадкам.(рис.1)

На лицевій стороні не було ніяких написів, що засвідчували б авторство майстра. На зворотному боці був запис «Бурачек» (рис.2).

Такий напис давав підстави вважати автором твору художника-пейзажиста, педагога, сценографа, шевченкознавця, громадського й культурного діяча, дослідника історії вітчизняної культури, одного з перших